

FOLK OG LAND

NR. 4 — 19. ÅRGANG

LØRDAG 21. FEBRUAR 1970

LØSSALG KR. 2,—

ALEXANDER LANGE:

Mobiliseringen som uteble

En dokumentasjon til belysning av Oslo byretts dom i sak til «mortifikasjon av ærekrenkelse», anlagt av Hans S. Jacobsen mot Sverre Løberg i anledning den norske utgave av Ralph Hewins bok om Quisling.

NORWAY
A HANDBOOK

LONDON
L. M. DENT & SONS LTD

Dommeren reiste seg og viftet med en liten bok — denne.

Gjennom flere år har vi samlet kyndige menns of-fentliggjorte utsagn om den såkalte mobilisering etterat tyskerne var kommet til Norge. Disse dokumentasjoner vil kunne bidra til å belyse gehalten i Oslo byretts dom av 21.4.1969 om den selvsamme mobilisering som uteble mens det var tid og tross militære myndigheters instendige bønner og begjæringer herom . . . En matchkaptein innkaller ikke sitt lag etterat motstanderen står på banen. Faktisk og praktisk er en slik innkallelse et nullum, men hva med mobilisering på morgensiden 9. april med fremmøte 11. april?

Har man lest nedenstående avskrift av byrettens dom om dette forhold og sammenholdt den punkt for punkt med den etterfølgende dokumentasjon — så kan enhver uten vår pekestokk og etter nøyaktig innenatlesning gjøre seg opp et saklig syn på dommen.

Hadde Quisling tilbakkalt en i tide og i lovlige former av Regjeringen beordret og realisert «alminnelig mobilisering» — se Kongelig resolusjon av 24. juli 1935 — så hadde nok dom-

men over ham på dette vesentlige punkt ikke kunnet anfektes og — vært riktig.

Vi anerkjenner og priser en momentan og dessverre ikke fastholdt beskjedenhets i byrettens bemerkning: «Spørsmålet om Norges mobilisering er ikke så enkelt, . . . og byretten burde kanskje ha bevilget seg en «funderare» over Hewinsbokens utsagn og evt. forsvarlige oppfatning i uttrykk og formuleringer som overfor ignoranter unektelig kan absurdiseres:

Retten bemerker således på side 17 i dommen: «Uttalelsen i boken om at «der finnes ikke skygge av bevis for at Norge noensinne mobiliserte . . .» finner retten således er helt feilaktig og likeledes at historien om mobilisering var «et påfunn». Dette uttrykk er — sier retten — forøvrig en skjerpelse i forhold til teksten i originalen hvor det heter (s. 205) «a near-invention.»

Vi får se, og tør allerede nu minne om at generalløyt-nant Otto Ruge uttalte i brev av 15. september 1947 til daværende statsminister Gerhardsen, inntatt i Morgenbladet 16. juni 1948, om Nygaardsvoldregjeringens situasjon følgende: «Rådwillheten i dagene omkring 9. april skyldtes i første rekke uvitenhet.» (Sisert fra innl. av prost A. E. Hedem i Farnmand 1.5. 1965.)

Forlanger hensynet til den gode gamle kamuffasje av sannheten om 9. april at uvitenheten opprettholdes?

Tross alt tør vi uttrykke takknemlighet overfor Oslo byrett. Den har anno 1970 gitt oss en passende anledning til en dokumentarisk — for kort eller for lang? — kavalkade av neglisjerte påvisninger i et tabutema.

Oslo byretts dom i mobiliseringskapitlet

Det er nødvendig å gjengi hele rettens utsagn i dette (Forts. side 6)

Tross alt tør vi uttrykke takknemlighet overfor Oslo byrett som har gitt oss anledning til denne dokumentasjon.

RALPH HEWINS:

«INHABILITET»

Var disse to jurister — i bakgrunnen Erik Solem og i forgrunnen Paal Berg — habile som dommere i saken mot Quisling? spør Hewins med rette. Her er de opptatt med illegalt arbeide under okkupasjonen.

20. januar bragte pressen et fotografi av Høyesterett i plenumsmøte. Som AFTEN-POSTENS underskrift lød: «Det er ikke ofte samtlige høyesterettsdommere tar sete ved én og samme sak, og det er den første ple-

numsbehandling med høyesterettsjustitiarius Rolv Ryssdal som administrator. Det første retten måtte ta standpunkt til er hvorvidt noen av dommerne er inhabile.»

I referatet fra forhandlingene het det: «Efter rådslagning blant de øvrige dommere avsa Høyesterett kjennelse for at tre av de fem var inhabile, nemlig høyesterettsdommerne Knut Blom, O. C. Gundersen og Henrik E.S. Bahr» — «O. C. Gundersen fordi han var (Arbeiderpartiets) justisminister da strandloven (av 1965) ble utarbeidet og fremmet.»

Merk ordene «fordi han var justisminister», hvilket er det samme som å si at han var «politisk engasjert i saken» og således «kunne være forutinntatt» ved en domsavsigelse.

Eftersom jeg er utlending har jeg ikke lyst til å blande meg opp i jurisprudence i et land hvor jeg er gjest. Lo-

(Forts. side 2)

Chr. B. Waage har gått bort

Det ville bli et meget stort tap for Sandefjords skole om han skulde søke seg annetsteds hen.» Denne attest skrev seg fra 1935 og samme år flyttet han over til Vahl skole, hvor han gjorde seg like fordelaktig bemerket. Det ville vært en selvfølge under ethvert styre at han da rektoren ved Ullern skole falt for aldersgrensen i 1940 overtok rektorstillingen ved denne skole.

Det har av små menn som kom til makten og til historieskrivningen fra 1945 av på en usedvanlig simpel måte vært rettet meningsløse og ærekrenkende beskyldninger mot rektor Waage i denne sammenheng, men sannheten er naturligvis en helt annen. I denne stilling som i de andre skolestillingene hadde han hatt viste Waage seg, selv under de vanskelige forhold dengang, som den ansvarsbevisste og dyktige lærer, den elskverdige kollega og den respekterte rektor.

Waage sluttet tidlig opp om Quislings kamp for et bedre Norge, og han var trofast mot sin gamle tro til det siste. Under okkupasjonen gjorde han også en journalistisk innsats som leder av Norsk Artikkeltjeneste, som leverte politisk stoff til dagspressen, og som våre lesere vil vite kunne også FOLK OG LAND glede seg over en rekke interessante innlegg fra hans hånd.

Personlig var Waage en usedvanlig hyggelig og hjelpsom venn, alltid med tanke for andre, alltid med sine meningers mot og ute av stand til å gå på akkord med det han mente var sannhet og rett. Vi har mistet en god venn og en beundringsverdig medkjemper.

O.M.

Fhv. rektor Christian B. Waage in memoriam

De som lærte Christian B. Waage å kjenne måtte både se opp til ham og holde av ham. Han hadde blinket i øyet. I denne mann var i rikt mål det som Jon Skeie kalte **skjønnsomhet**. Trods «rettsoppgjøret» tapte han ikke sitt glade sinn, sin utpregete humoristiske sans, og som historiker sin urokkelige visshet om den ærlige forsknings seirende kraft! Etter sin skolemestertid startet han en forretning som ble ganske betydelig og gikk godt. I 82-års alder var Waage utrolig vital til det siste.

Han døde heller ikke av

Dødsfall

Atter er to av dei solide, gamle NS-kamaratene gått bort. Det er kjøpmann **Egil Glein**, Hemnesberget, og bonde og båtbygger **Trygve Langseth**, Brennesvik, også Hemnes. Begge fall frå i ein alder av 64—65 år.

I 2-månadskrigen 1940 var begge med, og dei var mellom dei soldatene som ikkje deserterte. Egil Glein var med i kompani Ellinger, og «den danske kaptein» nemner han i boka «Den forunderlige krig,» saman med nokre få andre serleg gode og pålitelege soldater. Opplevingane under retretten frå Grong til Bodø verka sikkert sterkt til at dei to nasjonale idealistene fekk augo opp for all rotenskapen i det «demokratiske» Norge. Begge trudde på fornying og atterreiseing i norsk ånd, begge gjekk heilhuga inn for å reise eit norsk styre på norsk jord. Og begge gjekk fullt inn for å støtte Quisling i hans tapre, men dessverre håplause kamp for å hevde Norges sjølstende og sjølvråderett. Og då «freden» kom, fekk dei begge sin plass i konsentrasjonsleiren Nyrud.

Av oss som fekk vera saman med Glein og Langseth i dei tunge åra under og etter okkupasjonen, er det endå nokre att. Men det blir tunnare i rekkene og kaldare i verda etter kvart som dei hjartevarme kjemparane fell bort. Vi kan berre lyse fred over minnet og takke for godt kameratskap.

Trygve Engen

alderdom. På sitt kontor skulle han stige opp til en hylle. Underlaget svikket. Han faldt ned og slo bakhodet stygt, ble bevisstløs og døde 4. februar, halvannet døgn etter ulykken uten å være kommet til bevissthet. Han ble funnet av sin sønn Christian i stående stilling, idet han forgjeves hadde forsøkt å telefonere.

Christian B. Waage har i årenes løp skrevet tallrike opplysende artikler, endel skrifter for skolen, bl. a. Deutsches Lesebuch für Gymnasien i samarbeide med J. Norvik og Harald Jensen. Dessuten en sagabok: Helter og Høvdinger.

Christian B. Waage minnet selv om en sagaskikkelse. Han var et velsignet «umoderne» menneske.

Det er meget tungt for familie-, kamerat- og vennekretsen å miste ham. For ikke å tale om hva hans bortgang betyr for det historiske oppklaringsarbeide i Norge.

Alexander Lange

«INHABILITET» . . .

(Forts. fra side 1)

vens finere poenger har en tilbøyelighet til å gå hus forbi hos den fremmede og vedkommer ham vanligvis ikke. Men i dette tilfelle føler jeg meg tvunget til å komme med kommentarer.

Grunnen er at jeg fant det nødvendig å kritisere rettsoppgjøret i min Quislingbiografi — «uretsoppgjøret» som dets 100 000 NS-ofre og deres familier kaller det — og denne strid som har rast i årevis reiser det grunnleggende spørsmål om «inhabilitet», politisk «inhabilitet» som i strandloven.

Når jeg forfølger denne sak, så finner jeg noen trøst i det faktum at jeg så langt fra er alene om å gjøre det. Avdøde Sverre Munck skrev for eksempel i MORGENPOSTEN (16.9. 1969): «Saker som er blitt avgjort i Høyesterett kan ikke appelleres. Det er derfor uhyre viktig at disse dommer er i overensstemmelse med våre lover, og spesielt vår Grunnlov, som er fundamentet for folkets rettigheter og skal hindre overgrep av statsmakten. Dessverre må vi si at Høyesterett etter vår mening ikke har oppfylt dette krav. Det er typisk at akkurat de paragrafer i Grunnloven som skal beskytte den enkelte borger mot angrep er blitt desavuert og i den grad uthulet at de idag ikke lenger gir noen beskyttelse.»

Efter å ha sitert paragrafene 97, 101, 105 og 112, fortsetter Munck: «Vi under krigen fått et lovverk som ikke bare innskrenker den enkelte borgers rett til fri næring, men direkte fratrar ham hans næringsgrunnlag på grunn av det innføres monopoler — — Årsaken til at Høyesterett har tatt mer hensyn til de lover Stortinget etter krigen har vedtatt enn til Grunnloven, ligger sikkert i at det er regjeringen som utnevner Høyesteretts medlemmer. Hvis man har regjeringsmakten over en lengere periode, finnes det derfor muligheter for å utnevne høyesterettsdommere mer på grunnlag av deres politiske syn enn på grunnlag av deres kvalifikasjoner. Det er dette vi har opplevet etter krigen.» (Gjengitt i Anders Langes Avis nr. 19 - 1969).

Videre skrev redaktør Torolv Fanebust i sin brosjyre «Jeg anklager Høyesterett» (1969): «Vi fra og med 1946 ikke har hatt noen gyldig Høyesterett bortsett fra

den del av Høyesterett som utelukkende har beskjeftiget seg med sivile saker, eller som i hvert fall ikke har fungert i landssviksaker sammen med dommere som har kompromittert seg.»

Knut Hamsun sønn Arild kalte rettsoppgjøret «våre hellige kuer» i FARMAND (20.12. 1969).

Høyesterettsadvokat Albert Wieseners «Seierherrenes justis» (Dreyer 1964) fordømmer også rettsoppgjøret.

Se også professor Jon Skeies «Landssvik» og «Forhandlingene med tyskerne» (Oslo, 1945) og professor Frede Castbergs «Norge under okkupasjonen» (Oslo 1945).

Jeg spør rent spesielt:

1. Hvis O. C. Gundersen er inhabil i strandlovsaken av politiske grunner, hvorledes kan det så ha seg at dommer Erik Solem var habil i Quislingsaken, som var en ultra-politisk sak?

I henhold til H. O. Christophersen, som var medlem av «Kretsen» — «Hjemmefrontens» indre sirkel som søkte å sentralisere og koordinere undergrunnsaktiviteten i slutten av 1944 — Solems «hat til nazister og andre quislinger kunne være nesten primitivt.» (AFTENPOSTEN 2.1. 70). Solem hadde hjulpet til å fortrenge Quislings første regjering (s. 16 i biskop Berggravs «Da kampen kom»).

Solem var også medlem av «Kretsen» og som sådant en av Quislings ledende politiske motstandere. Han spilte også en ledende rolle i utformingen av de tilbakevirkende landssvik-«lover», og som Christophersen tilføyer: «i sin dommergjerning etter krigen fikk han meget med frontkjemperne å gjøre».

2. Og på samme måte: var høyesterettsjustitiarius Paal Berg habil i Quisling-saken? Når alt kommer til alt, så var han leder av «Kretsen» og i høy grad medvirkende til å velte Quislings første regjering, skjønt han ellers takket Quisling offentlig for hans «patriotisme» i «april-dagene». Likevel bekreftet Berg — og den tidligere kommunist Emil Stang, som var justitiarius fra 1946, dødsdommen over Quisling. Begge var Quislings bitre politiske motstandere.

3. Var Henrik Bergh en habil forsvarsadvokat for Quisling eller i hvert fall en passende juridisk rådgiver i denne historiske sak? Bergh «alltid hadde vært jøssing», i henhold til et intervju i

(Forts. side 7)

HUSK

ABONNEMENT-
FORNYELSEN

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

«Historieforfalskning»

Vi kan ikke annet enn å smile og tenke på det gamle ord om at fals slår sin egen herre på hals når vi ser oppstyret omkring dette at de venstreradikale samfunnsstyrtere har gravet frem igjen Helge Krogs «6. kolonne» og utgitt den på Pax forlag til bruk i dagens politiske strid.

Som kjent har vi selv i sin tid hatt glede av Helge Krogs bok fordi den, visselig uten hensikt fra forfatterens side, så drastisk avslørte hele humbugen omkring landssvikoppjøret. Krog påviste i sin bok det som i og for seg ingen påvisning trengte, at hele den norske industri i virkeligheten arbeidet for tyske interesser under okkupasjonen. Den gamle radikaler Johan Borgen skriver i en artikkel i DAGBLADET i forbindelse med nytgivelsen bl. a. at «De slutninger Krog trakk av sine påvisninger gikk meget vidt, f. eks. at Administrasjonsrådet helt og holdent lettet veien for den tyske administrasjon i tiden april—september 1940. Og at Hjemmefrontens ledelse sprang rett ut av Administrasjonsrådet og derved stilte seg som beskyttere av den den gang så meget omtalte «ro og orden». Kort sagt at hele den sagnomsuste norske enighet på øverste plan var en enighet om å holde «hjulene igang» til fordel for den tyske krigføring. Ja, tilmed så langt at tyskerne i virkeligheten så med velvilje på denne Hjemmefrontledelsen og på de mindre betydningsfulle opprørsaksjoner, fordi de aksjonene avledet oppmerksomheten fra det vesentlige: Nemlig at industrien gikk sin gang — og ingen av dens høyeste ledere ble satt ut av funksjon.»

Dette er naturligvis hard kost for folk som fremdeles hevder at Norges krig fortsatte etter at den var avsluttet og at straffelovens § 86 derfor kunne anvendes mot dem som under okkupasjonen «bistod fienden med råd og dåd». For noen mere verdifull bistand enn den som ble ydet tyskerne av hele det norske arbeidsliv fra toppen av og ned over er det vel ikke mulig å tenke seg. Og likevel gikk alle disse samarbeidsfolk fri, Høyre reddet sine industriledere og andre gjennom hestehandel med Arbeiderpartiet som reddet sine hundretusner tyskerarbeidere. Isteden kastet man seg da i broderlig forening over NS-folk som «samarbeidet» på et helt annet og i straffelovens forstand uskyldig plan, nemlig gjennom politisk overbevisning som de ga uttrykk for med full rett ettersom det både er en menneskerett og en grunnlovsrett dette at det skal herske meningsfrihet og rett til å gi uttrykk for sine meninger.

Men for slike som C.C. i MORGENBLADET er det naturligvis som salt i sure øyne å få seg servert disse kjennsgjerninger i boken til Helge Krog, som atter dukker så ubeleilig opp. Og så får vi da høre i dette blad det en hører fra slike hold hver gang det dukker opp noe som ikke stemmer med kladden, at det ikke bare er Hewins, Hans S. Jacobsen og deres mange tapre forgjengere som driver «historieforfalskning», men også Helge Krog, Pax forlag og vel også da Johan Borgen og hans DAGBLADET!

Nå skal det naturligvis slås fast at når Pax nå koker opp igjen Helge Krogs politisk betonte angrep på storindustrien fra dengang, så er det visselig ikke med tanke på alle dem som ble ofre for det politiske meningsoppgjør, mens de som samarbeidet i virkelig «dåd» gikk fri. Heller ikke MORGENBLADET og dets C.C. har tydeligvis noen bekymringer i den retning. Det hele brukes i dagens strid, i den konsekvente bakvaskelse av og angrep på den norske storindustri som ikke minst de venstreradikale i Ustvedts

Løbergsaken:

Jo da, det ble utsettelse!

Som vi nevnte i forrige nummer søkte Løbergs prosessfullmektig om å få utsatt behandlingen av Løbergsaken i Høyesterett. Den var som kjent berammet til 10. februar. Trass i protester fra Jacobsen og hans prosessfullmektig er anmodningen naturligvis etterkommet. Hovedforhandlingen i Høyesterett er nå berammet til 17. mars. Så får vi da se om injurianten og hans prosessfullmektig er klar til ny dyst da eller om de atter må be om utsettelse. Det var som kjent adskillige slike før saken gikk av stablen i byretten. Noe som vel måtte være nokså overflødig ettersom saken som det ser ut for oss må ha vært avgjort allerede lenge før den kom for retten. Ut fra lignende synspunkter kan vi heller ikke forstå at det kan ha vært nødvendig med noen utsettelse av behandlingen i Høyesterett.

Ny britisk røst om Quisling

I et lite innlegg i AFTENPOSTEN — naturligvis anbragt så usynlig som mulig — benekter Ralph Hewins at det er riktig at AFTENPOSTEN på fremtredende plass skrev om hans innlegg i The Times Literary Supplement at det var et «angrep på Norge». Det har vi allerede dokumentert for våre lesere, så vi skal ikke komme nærmere inn på dette Aftenpostens nye «angrep på» Hewins. Derimot kan det ha sin interesse å gjengi fra innlegget dette fra et brev Hewins har mottatt fra den offisielle britiske historiker, Captain S. W. Roskill R.N., forfatter av «The War at Sea» (Her Majesty's Stationary Office, 1954), Churchill College, Cambridge:

«Jeg leste Deres brev om Quisling i T.L.S. for 1. januar med stor interesse, og jeg er enig med Dem i at han ikke spilte noen rolle i nazi-invasjonen i 1940. Den endelige bedømmelse vil sikkert bli at han var enslags martyr (something of a martyr)»

Brevet er datert 24.1.70.

Fjernsynet har medvirket til. Derfor boken på Pax forlag, derfor Johan Borgens artikkel i DAGBLADET og derfor C.C.'s påberopelse av den evindelige «historieforfalskingen».

Strid om krigslegendene nordpå

Sovjetgeneralens eventyr om de 3 000 finmarkinger som tyskerne ville sprengte i luften i Bjørnevatn avlives i pressen.

Vi har tidligere her i bladet nevnt feiringen av Sovjets «befrielse» av Finnmark for vel 25 år siden, og vi har også vært inne på at det oppsto en viss brann i rosenes leir. Det ble således avslørt at de nordmenn som deltok i denne befrielsen trass i at de var satt opp som en egen sluttet avdeling under general Dahl ikke fikk oppholde seg i Finnmark uten oppholdstillatelse av den røde hær. Så det er nok all grunn til å sette spørsmålsteget ved alliertheten!

Det er imidlertid noe annet vi tenker på her, nemlig på Sovjets utmaling nå av sine heltebedrifter dengang og bølger dette har avstedkommet ilokalpressen. En innsender i «Finnmarksposten», Arve Nilsen er således indignert over Sovjets skryt og skriver bl. a.:

«En russisk offiser kan plutselig fortelle at sovjetsoldatene reddet over 3 000 nordmenn i Bjørnevatn fra den sikre død. Nordmennene var blitt stuet sammen i en gruvegang, og tyskerne hadde tenkt å blåse alt sammen i luften. Heldigvis kom sovjetrusserne og fikk avverget katastrofen. Denne nyheten dukker opp midt under festbrusen i forbindelse med markeringen av 25-årsjubileet av russernes frigjøring av Finnmark.

Av en eller annen grunn ønsker Sovjet å huske at de reddet Finnmark, av forståelige grunner er flere finmarkinger berørt av det og takknemlig for det. Men noe sovjetrusserne også synes å ville glemme er at den tyske tilbaketrekning var en nøye planlagt manøver lang tid i forveien. Tyskerne ble ikke kjeppjaget av russerne. — —»

Og som et PS i innlegget kommer så attpåtil dette:

«Gruvegangene i Bjørnevatn var ikke underminert mens 3—4000 mennesker oppholdt seg der under kamphandlingene i Sor-Varanger høsten 1944, kan overstigeren ved gruveene i Bjørnevatn, Johan Hansen si til bladet Nordlys. Det er sannsynlig at ledningene har vært vanlige telefonledninger. Det er «nyhetens» opphavmann, generaloberst Grusjevoj, som har vært galt underrettet.»

Og Arve Nilsen slutter med disse ord som nok kan

Og vi for vår del har ikke noe imot at herrene farer i strupen på hverandre hvis det kan medvirke til at lummerheten omkring okkupasjonstiden letter.

og bør gis videre adresse enn bare til Finnmark:

«Det er historisk gledelig at denne lille villfarelse ble korrigert. Selv om det skulle ta 25 år. Forhåpentligvis vil eventuelle andre misforståelser bli oppklart innen Finnmark og Sovjet skal feire 50-årsjubileet for frigjøringen av Finnmark. Hvis vi da fremdeles har frihet til å feire frigjøringen.»

La oss i samme forbindelse nevne et foredrag som orlogskaptein J. R. Hegland holdt i Bergen Orlogsforerings møte sist høst. Om dette melder pressen bl. a.: «Omkring 30 norske fartøyer forsvant «sporløst» under krigen, men takket være nitid granskning av britiske og tyske kilder, har marinehistorikeren, orlogskaptein J.R. Hegland klart å bringe på det rene hva som hendte med disse skipene. — — En annen ting man merket seg i Heglands kåseri, var at det ikke foreligger noe som støtter ryktene om at tyske ubåter beskjøt skipbrudne i sjøen eller i livbåter, eller vedret livbåter — — —».

Men helt kan man jo ikke gi slipp på all hetsen, så uten å understreke at det nok hendte at britene (bl. a. i Jøssingfjord og ved senkingen av norske båter nordpå) gikk løs på skipbrudne, så fortsatte kåsøren slik at alle måtte tro det bare gjaldt tyskerne: «— — trass i den nådeløse brutalitet ubåtkrigen mot den sivile flåte eliers ble utkjempet med.» (Uthevelsen av oss.)

De samme folk som så hårdnakket hevder at den bortchartrede norske handelsflåtes seiling under verdenskrigen var krigsinnsats kan vel ikke godt beklage seg over at den måtte betales med blod og lidelser. Men ingen har påstått at det var krigsinnsats i denne betydning de gjorde de båter som under okkupasjonen bragte livsfornødenheter langs norskekysten og holdt kommunikasjoner nødvendig for sivilbefolkningen igang. Likevel gikk britene (og kanskje nordmenn i deres tjeneste med?) til angrep med «nådeløs brutalitet» på disse fredelige rute-skip. Slik vi har fortalt om før her i bladet.

Hjertelig takk!

For all vennlig og hyggelig oppmerksomhet i forbindelse med min 70-årsdag takker jeg rørt.

Odd Melsom

EN PRESTISJESAK?

Siden 1967 har over 15000 jøder reist fra Polen og foruten Israel er det først og fremst Østerrike og Danmark som har tatt imot disse. Norge har fått bare et fåtall jøder, men «diskrimineringen» er nå slutt, hvis man skal tro Morgenbladet. Det er krefter i vårt land som helhjertet går inn for import av polske jøder. I første omgang har man tatt sikte på å få 200 jøder hit, hvorav de fleste skal ansettes ved våre universiteter. For som det heter, «det har ikke vært mulig å skaffe plass for disse ved danske universiteter». Med ett slag er det slutt på mangelen på kvalifiserte lærere ved høyere norske læresteder. Så enkelt er det! At ikke noen har tenkt på det før!

En høy prosentats av de polsk-jødiske flyktninger har vært medlemmer av sitt hjemlands kommunistparti og det er hovedgrunnen til at de ikke vil reise til Israel, som betraktes som imperialistisk og kapitalistisk av øststatene. Karakteristikken stemmer overens med det faktiske forhold. Landene for disse flyktninger er tydeligvis Østerrike og Danmark, kanskje forholdene der er mest lik Polens?

I alle tilfelle synes det som om visse krefter i Norge føler seg tilsidesatt når det gjelder andelen av flyktningene, det fremgår tydelig av initiativet som er blitt tatt til å få overtalt 50 behinderte polske jøder, som for tiden bor i Østerrike, til å komme til Norge. Det er blitt en prestisjesak for nordmenn å skaffe seg flyktningejøder.

Prestisje har lett for å forføre mennesker til å begå de dummeste handlinger.

*

FOR UNGDOMMEN

Red.: Halvard M. Paasche

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

FRIHET FOR RUDOLF HESS

En rekke fremtredende personer rundt omkring i verden forsøker nå å få løslatt fredsfangen i Spandau, Rudolf Hess.

I den forbindelse er det interessant å se litt nærmere på Hess' innsats for mellomfolkelig forståelse i Europa i mellomkrigsårene. Vi gjengir derfor følgende artikkel fra det tyske tidskrift «Jugend in der Herausforderung» nr. 5/6 -69/70:

Det var ikke de Gaulle eller Adenauer, men Rudolf Hess som skapte det tysk-franske vennskap. I 1933 reiste Hess til Frankrike, besøkte utallige foreninger og sa til franskmennene: Vi tyskere vil helt sikkert aldri føre noen krig mot dere, kom til oss, vi innbyr dere for å bevise det.

Da kom franskmennene, i hundre- og tusentall. Fra den tyske grense av var hver franskmann gjest hos det tyske folk. Dette var i pinseferien 1933. Etter tre — fire dager brakte hver familie «sine» franskmenn til jernbanestasjonen. Da togene satte seg i bevegelse, begynte franskmennene å brøle av begeistring og brølene ble til sang, de sang slik at jernbanehallene ristet.

Det var det tysk-franske vennskap!

Også etter at den franske regjering hadde erklært Tyskland krig, tenkte franskmennene overhode ikke på å skyte, men badet istedet sammen med tyske soldater i Rhinen, byttet sigaretter og uanstendige bilder. I denne tiden

gjentok den tyske regjering flere ganger sitt fredstilbud, men da svaret alltid var en hånlatte, ble den uinntagelige Maginotlinjen overrent på få uker. Den tyske Wehrmacht ville ikke ta franskmennene til fange, men viste dem veien til Schweiz. Slik marsjerte den slagne franske armé dag og natt i retning Schweiz. Ved veikryssene sto den tyske Wehrmacht: Vann, brød, sigaretter! Benzin og kaffe for Røde Kors!

Det var det tysk-franske vennskap!

Efter få uker schweizisk internering kunne hver franskmann fri og uhindret reise hjem. En stor del av franskmennene kom etterpå frivillig som arbeidere til Tyskland, frivillig, slik var det!

Men alt slikt blir idag tiet ihjel. Slik vil våre befriere det.

Dere franskmenn, deres franske fedre som vet dette, tenk på det og hjelp oss å forlange: Frihet for Rudolf Hess, fredsforbryteren! Hevnakten har vart lenge nok!

Frihet for Rudolf Hess!

Otto Radtke

*

ER ISRAEL IMPERIALISTISK?

Ifølge løpesedler som er utdelt blant studentene i Oslo, er det noen som begynner å reagere mot det venstre-radikale styre i Studentersamfundet. Som kjent vant Rød Front valget på styre for vårsemestret i DNS. Men først nå har de konservative studenter våknet opp fra sitt teselskap og sett seg omkring med politisk nærsynte øyne.

Hva er det de ser? Jo, at DNS har invitert en representant for El Fatah til å holde foredrag i samfundet om «Kampen for Palestina». De konservative er øyensynlig redd for at møtet skal resultere i en antijødisk resolusjon og eventuelt økonomisk støtte til El Fatah fra DNS' kasse.

Hva DKSF uten tvil er mest redd for, er at Studentersamfundet skal stemple Israel for å drive imperialistisk virksomhet, uttrykket er jo nedsettende og ingen må si noe slikt om det norske folks gullgutter i Midt-Østen.

Hva møtet vil resultere i er ennå ikke godt å si da dette skrives, men vi vil komme tilbake til saken i neste nummer.

*

DDR HAR DEN BESTE UNGDOM

De øst-tyske idrettsmenns store suksess har endelig henledet oppmerksomheten på den kjennsgjering i Vest-Tyskland at DDR har hverken studentopprør eller sex-kommuner, hverken elevoppstander eller hippies med all den uro dette medfører. Dette skjeve forhold i Bonn-Tyskland har hittil blitt dekket over med religionens selvgode kappe. Men nå har sogar CDU-folk våknet opp. Slik skriver CDU-representanten Missbach i

sin fortrolige meddelelse nr. 1565 bl. a.:

«Hvor langt vi i Vest-Tyskland er kommet når det gjelder hippiestudenter, sexbølger, kulturelt forfall, idrettslig svikt osv., kan enhver lese av det talsmannen for alltyske saker i Berlin, Hermann Franke, har funnet ut.

Ved en gjenforening kommer den midt-tyske ungdom til å være oss langt overlegen, derfor må det heller forbli to tyske stater. Bokstavelig: De to tyske staters eksistens må anerkjennes. Jo før, dess bedre . . . Ved en eventuell gjenforening kommer de ledende krefter fra DDR. For der er skole- og utdannelsesverket innrettet på fremtiden. Altså noe man må ta i betraktningen: DDR må anerkjennes som likeverdige suverene stat, fordi den vestlige (råtne) del ikke kan hevde seg overfor den kommunistiske.

Men er det egentlig noe nytt? Nei, det er nøyaktig hva nydemokratene siden 1945 har villet. Grunnen til dette som vi nå opplever blant ungdommen, ligger i den amerikanske psykologiske strategi politikerne driver. De prioriterte retningslinjer, utarbeidet i Washington, som «praktisk psykiatri» for det vanskelige nasjonale tilfelle (det betyr krigen mot Tyskland) lyder m. h. t. motstanderen:

- Avskaffelse av foreldrenes og lærernes autoritet
- å fremme seksuell tøylesshet

Direktivene til okkupasjonsmaktene var helt entydige. Mens de økonomiske bestemmelser senere er blitt mildere, ble grunnreglene for oppdragelse i direktiv JCS 1067 bibeholdt.

(Forts. side 8)

Dale-Gudbrand

Kapitalisme og forfall

Det ser nu ut til at iallfall høyreorienterte mennesker i stigende grad vender seg mot den utvikling som vårt østlige broderland er inne i. På nær sagt alle områder er Sverige et land i forfall og oppløsning. Ute i Europa er det assosiert med fritt paringsliv, total (for de rett-troende) og dermed destruktiv ytringsfrihet og en falsk nøytralitetspolitikk. Som sagt, også blant de mer tregge på høyrefløyen i norsk samfunnsdebatt begynner man å stille seg skeptisk til Sveafolkets «løsning» av problemene.

Bl. a. retter Farmand i en

lederartikkel for en tid siden et hårdt angrep på de svenske tilstander. Men trøsten for Farmand er at det svenske næringsliv stort sett er på private hender. Sverige er tross alt et gudsbarn i og med sin privat-kapitalistiske samfunnsøkonomi. Selv om svenskene har skjemt seg noe ut i det siste vil derfor alt rette seg, iflg. Farmand. Argumentasjonen er velkjent også fra Morgenbladet og høyrekretser i det hele.

Vi derimot synes at en tilhenger av økonomisk liberalisme og privatkapitalisme bør bli noe betenkt stilt

overfor dagens forhold i Sverige. For man kan vel ikke se bort fra at nettopp det økonomiske system bærer en del av skylden for at Sverige er kommet dit ned det er. Man kan vel ikke gå ut fra at de politiske rødhudene og kulturkannibalene må tilskrives alt ansvar. Vi vet jo at store privateide foretagender som Dagens Nyheter (Nordens største avis), Expressen og Bonnier forlag er uhyre aktive i den venstreradikale kamp for nasjonalt selvmord. Det er derfor selvfølgelig ingen garanti for patriotisk bevissthet og kulturelt nivå at næringslivet i bredeste forstand — herunder også medregnet hele mylderet av massedia — er på private hender. Næringslivets menn

— de aller fleste av dem — vil alltid vite å styre dit hvor pengene former seg hurtigst. Forsåvidt menneskelig og akseptabelt, men det gir likevel ingen grunn til hallelujarop.

Efter vår mening er det ikke avgjørende for en nasjon hvordan det organiserer sin økonomi, et folks sunnhet er mer avhengig av andre faktorer. Den sterke vekt f. eks. Farmand legger på privat kontra statlig kapitalisme gir uttrykk for et dypt materialistisk menneskesyn som egentlig har sine røtter i engelsk liberalisme. Forsåvidt er det identisk med kommunistenes menneskesyn: Ifølge marxismen er paradiset nådd når staten overtar produksjonsmidlene, det er igjen de økono-

miske forhold som har alt å si, bare med motsatt fortegn.

Også efter vår mening er privat eid næringsliv langt å foretrekke fremfor statsbyråkratisk sløvhet. Ganske enkelt fordi det er den beste garanti for økonomisk stabilitet og vekst. Men økende velstand kan ikke lenger være noe primært mål i dagens Europa. Vi må ta kampen opp mot liberalradikal ensretting, kulturell nihilisme og de storstilede forsøk på å ødelegge grunnlaget for den hvite rases eksistens.

Og det vil her hjelpe lite hva vi gjør med det økonomiske system. Det er menneskesinnene som må vinnes. Det er menneskeånden kampen står om.

Jøssingenes forbundsfelle Josef Stalin

BESKREVET AV SIN EGEN DATTER

Skal NS-folk ha skylden for Hitlers gjerninger, så bør vel jøssingene også ha ansvaret for Stalins.

Stalin og hans datter levde et skjermet luksusliv bak Kremls murer og på landssteder. De var såvisst ingen proletarer.

Gjennom de siste tredivde år har vi hørt utrolig meget om hvor ond og forbrytersk Adolf Hitler var. Det har så å si ikke gått en dag uten at dette innprentes både gamle og kanskje spesielt unge. Og når det gjelder oss som støttet Nasjonal Samling, så får vi ustanselig høre at vi må dele skylden for alt det man beskylder Hitler for. For også dette burde vi ha visst.

Vi vil naturligvis gjerne ha oss frabedt dette å belastes med andre gjerninger enn våre egne, og vi tviler da heller ingeniende på at Hitlers gjerninger under en krig på liv og død ikke holder moralsk mål bedømt i en fredelig periode. Men er det så at en skal bedømmes ut fra de gjerninger statsmenn på den tapende side begikk, så får også de som dømmer oss finne seg i å dømmes ut fra hva statsmennene på den seirende side i verdenskrigen begikk. Og det var i sannhet uhyggelige ting både når det gjelder Churchill, med sin terrorbombing av sivile mål og det flammehav han sammen med Roosevelt laget av tyske kvinner og barn i de store tyske byer, og når det gjelder Roosevelt og hans etterfølger Truman med atombomben som krone på verket.

Men aller mest bør vel disse som har dømt oss på basis av Adolf Hitler svare for det som Stalin bedrev. For han var jo deres store håp, han var deres forbundsfelle, han ble erklært for snild og god å være.

Hvorfor har det vært så besynderlig taust om dette gjennom de tredivde årene? Hvorfor marsjerte de høyere norske offiserer i flokk og følge inn i den norsk-sovjet-

iske vennskapsforening i 1945? Hvorfor fikk vi ikke høre om Josef Stalins forbrytelser før hans medskyldige Krustsjov fant det opportunt å gi den døde Stalin en attest som satte ham i klasse med selveste Hitler?

Var ikke Krustsjov og de andre som toet sine hender etter selv å ha medvirket aktivt i forbryterveldet pålitelige vitner om jøssingenes døde forbundsfelle Stalin?

Vel, vi har jo et annet vitne også, som bør vite det. Stalins egen datter, som i en ny bok «Bare ett år» påny løfter på sløret når det gjelder farens forbrytelser, som ingeniende synes å stå tilbake for det Hitler beskyldes for hverken i omfang eller gru.

Svetlana Allilujeva har nå oppholdt seg i USA et års tid etter at hun flyktet fra Sovjetsamveldet via India og later til å ha kommet til klarhet over det faren sto for — og også det kommunismen sto og står for. Hun har også gitt oss forståelsen av den svindel som partilederne driver med sosialismen sin. Svetlana vokste opp som Stalins datter sammen med barna til de andre kommunistlederne i luksus og overflod med alle slags privilegier, med sommervillaer og alt som hører en overklasse til. Det var nok ikke noen sosialistisk likhet der, nei.

Likevel var hun ikke tilfreds, etter hva hun nå skriver iallfall. Skjønt man tør kanskje ha en liten mistanke om at hennes mange og uheldige ekteskap — ofte i strid med farens ønsker — var en medvirkende årsak til misnøyen. Det var da også da den siste mannen, en inder, døde at hun rystet Sovjetsamveldets jord av

sine føtter for å gjøre seg en formue i USA på bøker om hvor ilde det var alt det hun holdt ut i over førti år. Og som hun først forlot da faren var død og privilegiene opphørte.

Det får nå være som det vil med hvor dypt hennes avsky for det hun vokste opp i stikker. Det er iallfall interessant å notere seg hennes bedømmelse av faren, de gode norske jøssingers forbundsfelle, som de vel får ta ansvaret for like fullt som vi skal ha ansvar for Hitlers politikk. For Svetlana sier også at hun som satt der bak Kremls murer ikke forsto i øyeblikket det redselvelde som ellers var åpenbart for hele verden.

«Jeg var førti år gammel», skriver hun. «Syv og tyve av dem hadde jeg levd under et tungt trykk, og i de siste fjorten årene hadde jeg bare smått om senn befridd meg fra dette trykket. De syv og tyve årene — fra 1926 til 1953 — var den tid som historikerne kaller «stalinismens periode» i Sovjetunionens historie — en periode med enmannsdespoti, blodig terror, økonomiske vanskeligheter, grusom krig og ideologisk reaksjon.

«Riktignok levde jeg «på toppen av pyramiden», dit sannheten hadde aller vanskeligst for å trenge frem, men livet mitt falt i de samme to perioder som hele landets liv: før 1953 og etter 1953» (da Stalin døde).

Og slik beskriver datteren forholdene som jøssingene (Forts. side 7)

Utenfor Kremls murer gikk den vanlige befolkning som hadde ganske andre kår og som i Stalins tid gikk i en evig skrekk for det hemmelige politi.

OLAF HOLM:

«Utviklingen»

I.

Finlands utenrikspolitikk er påvirket av naboen i øst. Likeledes Sveriges såkalte nøytrale holdning, som åpenbart fortøner seg noe problematisk oversjøisk i vest. I Norge rekker Storebrors arm lengst. Hestehoven stikker frem i presse, radio, TV og ikke minst i rettsvesenet.

Under påskudd av å vareta menneskerettighetene for det greske folk har de tre skandinaviske land i samdraktighet gått Storebrors erend i Middelhavet i hans forsøk på å ta makten der for senere omklamring av Vest-Europa.

II.

Det er intet vettugt menneske — redelig eller uredlig — som ikke innser, at professor Skeies karakteristikk av rettsforholdene her i landet etter 1945, at der aldri i Norges historie har hersket så rettsløse tilstan-

der, er i overensstemmelse med det faktiske forhold. Konsekvensen av hans ord er, at der heller ikke i Norges historie har vært så store forbrytere, som de personer som er skyldige i denne rettsløsheten. Hvorledes det er skjedd er fra forskjellig hold tidligere belyst her i bladet og blir nu etterhånden holdt opp i lyst også på annet hold. Det er den hemmeligholdte «traktat» av 16.5. -44 som, såvidt man kan se, endog Stortinget er holdt i uvitenhet om. Den er derimot etter salig Karks eksempel av Lie og Wold forelagt Moskva til anerkjennelse og påskjønnelse, som ikke uteble hverken her eller der.

III.

I erkjennelse av ovenstående har de, som har gjennomført «traktaten» i årevis slitt og sliter fremdeles med å få det alminnelige folk til å tro, at utrenskningen av antikommunisten her i landet hviler på norsk lov, og er en straff for landsforræderi, for anledningen kalt landssvik, et begrep som straffeloven ikke kjenner.

Man glemmer at det alminnelige menneske er meget var overfor humbug.

IV.

Til å begynne med ble den påstand fremsatt, at Stortinget på Elverum i 1940 hadde gitt regjeringen fullmakt til etter eget godtykke å sette seg ut over Grundloven, endog med tilbakevirkende kraft, og med til sidesettelse av de mest åpenbare menneskerettigheter, som man ellers har det så travelt med å bekjenne seg til. Stortinget skulle altså være den skyldige i rettløsheten, som dermed skulle hvile på norsk lov.

(Forts. side 7)

Mobiliseringen som uteble . . .

(Forts. fra side 1)

for Quislingdommen sentrale avsnitt:

«4. Fremstillingen av spørsmålet om Norge mobiliserte ved det tyske overfall og Quislings stilling til mobiliseringsspørsmålet (Bokens norske utgave side 214).

«Det heter her i boken bl. a.:

«Regjeringen sløset bort to timer før den kunne samle seg til å fatte en halvhjertet beslutning om mobilisering.

«Vi bestemte oss til i det minste å yte all tenkelig motstand», sier Koht, «og det første som ble vedtatt på regjeringens møte gjaldt alminnelig mobilisering av Hæren i de deler av landet hvor den ikke allerede var mobilisert. Ordre ble straks utferdiget til de militære myndigheter som viderebefordret dem med telegraf og telefon til alle deler av landet». Derry påpeker imidlertid: «Likevel bestemte regjeringen seg bare for delvis og stille mobilisering (innkallelse med post!) med 11. april som første fremmøtedag. Presse og kringkasting ble ikke benyttet.»

Man hørte ikke mere om mobilisering før der var gått ytterligere fire avgjørende timer, inntil regjeringen tilslutt overlot Oslo til sin egen skjebne og til tyskerne. Derry sier at «i et tilfeldig intervju med utenriksministeren kl. 7.30 talte han om alminnelig mobilisering.» Men da mange av dem dette gjaldt møtte frem, «fikk de vite at de ikke var ventet ennå». Enhver ordre som måtte ha nådd de militære kommandører var meningsløs. Der finnes ikke skygge av bevis for at Norge noensinne mobiliserte eller var på krigsfot før Tyskland erklærte krig, etterat britene var kommet tilbake fjorten dager senere.

Hele historien om mobilisering var et påfunn. Den kunne aldri ha blitt noe annet enn en tom politisk gest og ble avsanet av Generalstaben ved første anledning. Den eneste betydning den noensinne hadde, var at den kunne benyttes som et middel til å anklage Quisling. Han fulgte klokkelig nok samme linje som Generalstaben. Ikke på noe tidspunkt ga Regjeringen eller Kongen nordmenn ordre til å slåss, skjønt de hyppig formante folket til å «fortsette kampen» eller å «være nordmann» og liknende.»

«Spørsmålet om Norges mobilisering er ikke så enkelt, men fremstillingen i boken er ikke riktig.»

«Det tyske overfallet natten til den 9. april kom overraskende på den norske regjering. Og denne kan nok etterpå bebreides for at den

ikke straks fikk gitt en klar ordre om øyeblikkelig alminnelig mobilisering. Det rådet ikke så lite forvirring av den grunn den allerførste tiden.

«Kort sagt var det som skjedde at regjeringen i et regjeringss møte om natten traff en beslutning om mobilisering og denne beslutning ble effektivt slik at de militære myndigheter etter pålegg fra forsvarsminister Ljungberg gikk til delvis og stille mobilisering (2 dagers varsel). Ordren gjaldt 4 brigader, men den ble utvidet endel av generalstabssjef, oberst Hatledal. Generalstabssjefen hadde protestert mot ordren fordi han mente det burde skjedd alminnelig mobilisering med fremmøte straks. Han utførte imidlertid den ordre han fikk, i noe utvidet form som nevnt. Det kan særlig vises til Undersøkelseskommisjonens Innstilling, Bilag bind 2, s. 202—214.

«Uttalelsen i boken om at «der finnes ikke skygge av bevis for at Norge noensinne mobiliserte . . .» finner retten således helt feilaktig og like så at historien om mobilisering var «et påfunn.» Dette uttrykk er forøvrig en skjerpelse i forhold til teksten i originalutgaven hvor det heter (s. 205) «a near-invention.» Opplysningen om at mobiliseringen ble «av-sannet av Generalstaben ved første anledning» er nokså uforståelig og i hvert fall helt feilaktig. Det gir også et falsk bilde når det er opplyst at Quisling «fulgte klokkelig nok samme linje som Generalstaben». Quisling omtalte i sin proklamasjon i kringkastingen om kvelden den 9. april (den er sitert i boken, norsk utgave s. 242) bl. a. at Regjeringen Nygaardsvold hadde iverksatt mobilisering — «alminnelig mobilisering» kalte Quisling det, likesom Koht hadde gjort. Videre fremgår det bl. a. av «Straffesaken mot Quisling», s. 367, 374 og 506 at Quisling den 10. april gjennom avisene og NTB sendte ordre til alle militære sjefer og vernepliktige om tilbakekallelse av Regjeringen Nygaardsvolds mobiliseringsordre. Dette var et alvorlig anklagepunkt som Quisling ble dømt for.

«Den generelt formede opplysningen om at Regjeringen eller Kongen ikke på noe tidspunkt ga nordmenn ordre til å slåss svarer heller ikke til sannheten. Det er helt klart at de regulære norske avdelinger under general Ruge hadde slik ordre, selvom det rådet forvirring

ved enkelte fremmøteplaser.

«Retten finner bevis at det uriktige i de her omtalte opplysninger i boken har Jacobsen, med sitt kjennskap til Quislingsaken og de riktige forhold, med åpne øyne latt fremkomme uten rettelsete i den norske utgaven.» Såvidt Oslo byrett 21.4.69.

I. Dommerens stilling til prosessen.

II. Parters undvikelse av farlige, sentrale bevismidler, og bestemmelser.

Domstolsloven § 108: «Dommer eller lagrettemann kan heller ikke nogen være, når andre særegne omstendigheter foreligger som er skikket til å svekke tilliten til hans uhildethet.

Navnlig gjelder dette, når en part av den grunn krever at han skal vike sete.»

§ 113: «Finder en dommer, at han er i en stilling som gir partene rett til å kreve ham utelukket etter § 108, og forholdet ikke må antas at være almindelig kjent, bør han sørge for, at partene faar vite om det saa snart som mulig. Har retten flere medlemmer, bør han si fra til rettens formand, som beslutter, hvad der videre skal foretages.

Er en lagrettemand, en rettskriver, et rettsvidne, en protokollfører eller en anden tjenestemand i en sådan stilling, skal han si fra til rettens formand.»

Advokat Wiesener ville under Løbergsaken vise at straffelovens krav i § 86 til forræderi er at dette må begås under en krig, hvori Norge deltager, altså en faktisk krig. Han ville drøfte paragrafen med Schjødt junior. Denne vek markert unna. Hewinsboken bygger på denne innenatlesning av seksogåtti. Mens aktor og dommere i «rettsoppjøret» bygget på lissom-krig «de jure» etter 10, 6, 40 avtalen i Trondheim. Den var først og fremst en avtale om våpenstillstand for krigens varighet.

På slutten av saken falt det noen bemerkninger som bevirket at dommeren reiste seg og viftet med en liten bok i luften: «Har ingen av partene lyst til å se denne», forekom det oss at dommer Knut J. Hougen sa. Ingen hadde lyst! Schjødtsiden visselig av den grunn at boken er drepende for konstruksjonen fortsatt krig (de facto) etter 10. juni 1940. Boken, «NORWAY. A handbook. Compiled by The Royal Norwegian Government»,

London 1942, inneholder bl. a. regjeringens eget utsagn at den militære kapitulasjonen trådte i kraft («Was effectuated») 10. juni 1940. Det uttales at den strid («struggle») som fortsettes er ubevæpnet («unarmed»). (Bokens åpningssider fotografisk gjengitt i Folk og Land 31.9. 1967, likeledes ordlyden av ovenstående kjernesetninger.)

Her i denne sak som i så mange andre kan dommerens medvirkning til sakens riktige opplysning være avgjørende. I Løbergsaken ville den, som man ser, ha vært av vesentlig betydning . . . Professor dr. jur. Ragnar KNOPH skriver om dette i «Norges Rett» bl. a. på side 447—48 annen utgave:

«III. Bevis og bevisbyrde. Rent skjematisk kan man si at dommerens virksomhet faller i to deler: Han skal bringe klarhet over sakens faktiske sammenheng, og han skal avgjøre hvordan rettens regler skal anvendes. Denne siste halvdel av oppgaven blir i prinsippet hans egen sak. Man forutsetter at dommeren vet hva det er rett, og at han ikke trenger partenes hjelp forsåvidt. Men annerledes forholder det seg med de faktiske sidene av saken. Når partene ikke er enige om disse, må de klarlegges gjennom *Beviser*, og denne bevisførselen er gjerne noe av de viktigste i prosessen.

1. Først må det spørres hvem det er som skal skaffe bevisene, og hvem som har ansvaret for at saken blir fullstendig opplyst. Vår eldre rett la dette helt og holdent på partene og henviste dommeren til fullstendig passivitet (*Forhandlingsmaksimen*). Han måtte dømme på grunnlag av de bevisene som partene hadde skaffet, selv om de var aldri så mangelfulle, og selv om dommeren klart så hvilke supplerende opplysninger som burde ha vært innhentet. Under disse omstendigheter kunne dommeren naturligvis ikke ha ansvaret for at avgjørelsen var materielt riktig. Han måtte nøye seg med å avsi en formelt riktig dom, d.v.s. en dom som var korrekt etter de opplysninger som forelå.

Twistemålsloven har ikke funnet at en slik ordning stemte med rettergangens formål, og knapt nok med rettens verdighet. Ganske visst går man fremdeles ut fra at partene har størst evne til å skaffe de opplysninger som trenges, og størst interesse av at det blir gjort. «Det påhviler partene å gjøre rede for de faktiske forhold og bevis som er av betydning for avgjørelsen», sier Twistemålslovens § 86. Men rettens tidligere passivitet under bevisførsel er det slutt med. For det første skal den alltid sørge for at partenes og vitnenes anførsler blir så klare og fullstendige som mulig. Dernest kan retten ofte beslutte

bevisførsel av eget tiltak, hvis den finner det påkrevet for saken (§ 190). Og i de saker som partene ikke har fri rådighet over skal retten selv sørge for at saken blir fullstendig opplyst (§ 86, annet ledd).

De viktigste bevismidlene er vidne- og dokumentbeviset, sakkyndige uttalelser og granskninger. Videre kan også partenes forklaringer ha adskillig bevisende kraft. Om all bevisførsel gjelder som alt nevnt *umiddelbarhetsprinsippet* som den store hovedregel for underinstansenes vedkommende.»

Såvidt prof. dr. R. Knoph. — I Løbergsakens tabukomplekser hadde det vært særlig påkrevet med dommerens bidrag til å fjerne den kunstige tåke, forvrengning og fortielse av historiske fakta og politisk forkrøblet judisium som fremdeles råder grunnen. —

Litt ordkløveri

«Near-invention», se Gyldendals ordbøker: Engelsk-norsk ved professor B. Berulfsen.

Invent: oppfinne, hitte på, oppdikte.

Invention: oppfinnelse, oppdiktelse, løgn, oppfinnsomhet. Near betyr nesten, nær. «Near-invention» betyr i den sammenheng ordet står i den engelske utgave: Nesten løgn, — oppdikning, påhitt, — påfunn, og kunne vel best være gjengitt med «halvsannhet», «løgnaktig påfunn», men oversetteren har valgt det høflige «påfunn», og har derved ikke som retten påstår laget en skjerpelse av originalen på dette punkt. Sorry . . .

(Fortsettes)

Nytt opplag av Fanebusts anklageskrift

Fanebusts skrift «Jeg anklager Høyesterett» har tydeligvis fått avsetning etter som det nå er kommet i nytt og utvidet opplag. Nå er også påtalemyndigheten tatt med i anklagene.

Vi har tidligere uttrykt vår forbauselse over at rette vedkommende kan la injuriene stå uantastet og flere aviser har gitt uttrykk for samme forbauselse. Fanebust selv legger jo ikke skjul på at det dreier seg om injurier — han har således i 2. opplag av skriftet uttrykkelig anført: «2. opplag — 32 sider nye injurier!» — så hvorledes de som injurieres på dette vis kan la det pase-re uantastet er en gåte. Det vil si, gåtefullt er det kanskje ikke. Årsaken er vel frykt for at hele denne Dreufussak skal bli belyst offentlig i en rettsak.

Men like skammelig er det jo!

Jøssingenes forbundsfele . . .

(Forts. fra side 5)
rosemalte slik under annen verdenskrig og en god stund etterpå:

«I den familien hvor jeg var født og vokste opp, hadde alt vært unormalt og trykkende, og mammas selvmord hadde vært det mest talende symbol på håpløsheten. Kremles murer omgav oss, og hemmelig politi voktet oss i huset, kjøkkenet og på skolen. Et fordervet og forherdet menneske som hadde reist en mur mellom seg og sine gamle venner, sine slektninger, ja, hele verden, og som sammen med sine medskyldige hadde forvandlet landet til et fengsel hvor alle som levde og tenkte ble henrettet, et menneske som hadde vakt skrekk og hat hos millioner av mennesker — det var min far.»

«Over min ungdom hvilte skyggen av hans urokkelige autoritet, alle lærte meg og innprentet meg at jeg måtte tro på denne autoriteten, og når det var så mye sorg overalt, fikk jeg heller tro at andre var skyld i den. I syv og tredve år var jeg vitne til at min egen far gikk åndelig til grunne og kunne dag for dag følge med i hvordan alt menneskelig etter hvert forlot ham og han gradvis forvandlet seg til et dystert monument over seg selv. Men min generasjon lærte å tro at dette monumentet var legemliggjørelsen av alle kommunismens skjønne idealer, selve dens inkarnasjon.»

«Det ble stadig tydeligere for meg, ikke bare at min far hadde vært en despot som hadde satt en blodig terror i system — en terror som hadde krevet millioner av uskyldige ofre. Det gikk også opp for meg at hele det system som hadde *muliggjort dette*, var dypt umoralsk, og at ingen av hans medskyldige ville unngå ansvar, hvor mye de enn forsøkte. Og hele denne bygningen som var grunnet på løgn, revnet fra øverst til nederst.»

Svetlana forteller om og om igjen om farens grusomheter som hun forsåvidt fikk helt inn på livet som den også gikk ut over den nærmeste slekt. Det er et moralsk uhyre uten noe formildende trekk hun beskriver og antallet av hans ofre gikk opp i millioner og atter millioner.

Skal så hans norske medskyldige innen jøssingleiren gå fri for det ansvar vi må bære for Hitler og som ustanselig kastes oss i nesen når motparten slipper opp for relevante argumenter i diskusjonen omkring det norske «rettsoppgjøret», som så utvetydig bærer Stalins merke?

Var det dette at så mange av ofrene for Hitlers krigspolitikk tilhørte det utvalgte folk som gjør ham til verdenshistoriens store og enestående uhyre? I så fall var ikke Stalin borte han heller. Svetlana forteller om en innbitt antisemittisme hos faren og antyder at det kanskje opprinnelig skyldtes striden med den jødiske Trotsky.

«Men med utvisningen av Trotskij og utrenskningene, hvor mange gamle partifolk ble henrettet, deriblant mange jøder, gjenoppstod antisemittismen «på nytt grunnlag». Far gav den ikke bare sin støtte, men sørget selv for å utbre den. I Sovjet-Russland, hvor antisemittismen hadde dype røtter i småborgerskapet, spredte den seg som en pest over hele riket.»

Svetlana forteller ellers at det var på nære nippen at forbundsfele hadde utløst en ny krig:

«I tillegg til alt dette vandidet kom også våpenraslingen. På grunn av en ren bagatell ble den amerikanske ambassadør George Kennan utvist fra Moskva. I de dagene fikk jeg en betrouelse av en artillerioberst som var en venn av mine brødre: «Nå er det den rette tid å *begynne*, så vi kan få *krigen ferdig* mens din far ennå er i live. Nå er vi uovervinnelige!» Det var uhyggelig å tenke på en slik uttalelse for alvor, men slike stemninger fantes tydeligvis også innen regjeringen. Folk var redde for å snakke, det var stille før stormen.»

Men så døde altså Stalin og jøssingenes lykke viste seg å være bedre enn forstanden. Det skulle forøvrig ikke meget til!

Nå kan man vel med god grunn spørre seg selv hva verden egentlig tjente på dette å få Hitler knust og erstattet med en seirende Stalin. La gå med at lykken altså av forskjellige grunner var bedre enn forstanden hos de norske jøssinger, men hva med hele Øst-Europa som med sine millioner ble utlevert til dette uhyret som despotisk styrte Sovjetsamveldet? Vi tviler meget sterkt på at man der nå føler det som noen fordel.

Svetlana skriver ellers at den sovjetiske politikk ikke har endret seg og at dagens ledere var aktive medvirkere også under Stalin. De har vært presset av folkeopinionen til visse innrømmelser da Stalin døde og striden om makten begynte, men i bunn og grunn har de ikke endret seg. Muligens vil en ungdom som vokser opp

Inhabilitet . . .

(Forts. fra side 2)

den svenske avis Expressen (6.8. 45).

4. Riksadvokat Sven Arntzen var «en av de bærende krefter innen Hjemmefronten», og «betydningsfull ved utarbeidelsen av landssvik-anordningen» (Aftenposten 5.4. 47).

5. Var Annæus Schjødt senior en habil «aktor i straffesakene mot Quisling og flere av hans 'ministre' 1945 — 46» (Hvem er Hvem 1948, Aschehoug)? Når alt kommer til alt var Schjødt «1942 — 43 sjef for legasjonens flyktningkontor i Stockholm» og «formann og administrerende direktør i Norsk Luftfartsstyret i London 1943 — 45», i begge stillinger i arbeide for den norske Arbeiderpartiregjering i eksil i London. Kunne man vente rettferdighet fra en sakfører som hadde tjent de forbitrede norske eksilfolk i mere enn tre år i nøkkelleksektivstillinger?

Jeg lurer også på om nordmenn, 25 år etter krigen, virkelig mener at slike jurister har vært habile i de høyst kompliserte politiske, juridiske, historiske og følelseladde saker som betød liv eller død, henrettelse eller vanære, solvens eller ruin, for tusener av deres landsmenn?

Jeg bare spør.

For jeg kan ikke for alvor tro at Norge fortjener å bli påduttet det internasjonale ord «quisling» for alltid, heller ikke at denne lille nasjon kan inneha verdensrekord i forræderi i forhold til folketallet.

også der med tiden forårsake et systemskifte, men det ville vel også den tyske ungdom, som fikk en så god oppdragelse under Hitler ha gjort i et Tyskland som hadde sloppet ut av verdenskrigen uten å bli ødelagt.

Når man ellers leser Svetlanas beretning om forhold og hendelser i Sovjetsamveldet, om undertrykkelse og despoti, om vold og henrettelser, så kan man påny forundres over de norske partipolitikere og deres dagspresse som setter himmel og jord i bevegelse for noen sølle obersters skyld i Hellas fordi de har sperret inne etpar tusen kommunister (med borgerlige medløpere) og kanskje ikke har behandlet alle så pent, mens en på den annen side avlegger vennsbesøk hos de røde styrene i Øst-Europa som Stalin bragte til makten og hvis fengsler og tvangsarbeidsleire er fylt av politiske fanger. Slik de norske for-

«Utviklingen» . . .

(Forts. fra side 5)

Etterhånden har de skyldige forstått og stilltiende innrømmet at dette forsøk på å gjøre rettsløsheten lovlig er uholdbart og derfor i strid med sitt tidligere standpunkt, — fremsatt den påstand at avtalen med okkupanten i Trondheim i virkeligheten var en avtale med denne om at krigstilstanden skulle fortsette. Det er krigshistoriens forunderligste avslutning på et felttog, (som forøvrig er kalt «Den forunderlige krig»). Krigstilstand gir etter norsk straffelov anledning til å anvende dødsstraff for forræderi og dermed skulle justismyndriet hvile på norsk lov. Med det avgikk ihvertfall «fullmakten» ved døden som ubrukkelig. Iherdige opplyvningsforsøk hadde vist seg forgjeves. Tilbake står kun et par sfinkser på Elverum, som et avskrekkende minne om disse begivenheter.

V.

Anstendige mennesker vedkjenner seg alltid ordlyden i en skriftlig avtale. Den gjengir hva man muntlig er blitt enige om. I det foreliggende tilfelle, avtalen av 8.6. 1940 inngått i Trondheim. I denne er inntatt en bestemmelse om, at i tilfelle tvist om innholdet, så gjelder den tyske tekst, en bestemmelse som nødvendigvis bør ha skjerpet den norske forhandlers forsikring. Det virker derfor — i noen grad — forunderlig, at det synes å ha unngått hans oppmerksomhet, så meget mer som han etter tidligere tjenestegjøring i tysk Reichswehr ikke kan ha unngått å tilegne seg inngående kunnskaper i det tyske sprog. Dette må antas å være grunnen til, at der ikke — som vanlig ved slike anledninger — var tilkalt en tolk. Det samme er tilfellet for forhandleren ved 6. divisjon lenger nord. Begge er dessuten generalstabsoffiserer.

VI.

Alle krav om revisjon har myndighetene feigt og tafatt veket unna. **De tør ikke, Storebror ser dem.** En hederlig unntagelse er A-parti-

øvrige også var det i årene utover fra 1945.

Hvis det er så at ethvert folk har det styre det fortjener, så må man nok spørre hva vondt vi har gjort her i Norge for å fortjene denne bunnløse tåpelighet og dette ekle hykleri.

Svetlana Allilujeva: Bare ett år. Aschehoug.

ets siste justisminister ifølge referatet fra Stortingets siste behandling av utrenskningen.

VII.

Den nylig avgitte høyesterettsjustitiarius uttalte i sin avskjedstale, at han hadde fulgt den ledetråd å holde retten i overensstemmelse med «utviklingen». (Den skal nu engang tjene som forklaring på alle merkverdigheter). Opplysningen er overflødig. Man må gå ut fra at «bigamiloven» skyldes ham som justisminister innen Londonjuntaen, og er basert på «utviklingen» ihvertfall. Den kan jo ikke godt baseres på fullmakt fra Stortinget eller den senere oppdagede fortolkning av avtalen av 10.6. -40 i Trondheim. «Loven» vakte endel familievanskeligheter i Norge, hvor den ikke ble respektert. Dessverre kom den ikke for Høyesterett til prøvelse, hvilket ville vært meget interessant.

VIII.

Under det gerhardsenske interregnum ble behovsprøvingen for alderstrygd opphevet. Dog ikke for statens egne pensjonister. For å kamouflere denne «demokratiske» fadese, bestemtes ganske enkelt at pensjonistene skulle lide et tilsvarende fradrag i sine opptjente pensjoner, uten hensyn til at pensjonistene hadde betalt såvel sin pensjon som alderstrygd og uten hensyn til de mellom stat og pensjonist vedtatte ansettelsesvilkår. Staten underslo innskuddene og sitter fremdeles på dem. Hvilket herved meddeles den «borgerlige» regjering til underretning og iakttagelse — mens den ennå har anledning.

Pensjonistene var naive nok i sin tro på rettsvesenet i Norge til å gå til retten med sitt krav. Det falt igjen i Høyesterett ifølge referatene med den begrunnelse, at når man ikke kan påberope seg skreven lov, så har man ingen rett. Det må anses som et ledd i den påberopte «utvikling». Et studium av Njåls saga og professor Gjelsviks: «Innledning i rettsstudiet» er meget å anbefale.

Det er resultatet av den gerhardsenske nepotisme som etterhånden viser seg på alle hold. NS er ikke alene skadelidende for den. På den annen side har menigmann begynt å røre på seg.

IX.

Dette var noen kjenngjerninger og deres konsekvenser.

Olaf Holm

For Ungdommen

(Forts. fra side 4)

Lisensbestemmelsene for pressen og lærerne i politisk vitenskap og sosiologi, har gjort det mulig for politikerne å stille på bena en temmelig uniform stab av meningsdannende personer. De amerikanske «demokraters» stat, Bundestyskland, har kompromitert seg: Den gjør seg ikke bare bemerket i sportslig underlegenhet og i moralsk dekadens, men også i utdanningsmessig underlegenhet slik det nå er blitt fastslått ved talsmannen for alltyske saker».

Til alt dette kan man bare si AMEN. Men et par spørsmål er nærliggende å stille: Hvem har regjert i Bonn-Tyskland siden 1945? Og hvem har utført den amerikanske okkupasjonsmakts ordrer så slavisk? Og hvem står for fordummelsespolitikken, Nato-politikken, for undergravningen av ungdommens fysiske oppdragelse og hvem er ansvarlig for dens manglende fedrelandskjærlighet?

Hvis ungdommen i DDR er bedre på alle disse områder enn den i Bundesrepublikken, da må den førstnevnte ha ledelsen i et kommende samlet Tyskland. Å avvise gjenforeningen av den grunn kan bare Bonn gjøre som selv er skyld i hele ulykken.

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskaperlig samvær.

Møtetid kl. 19.30.

ANNELIESE PAROW TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

Tannlege

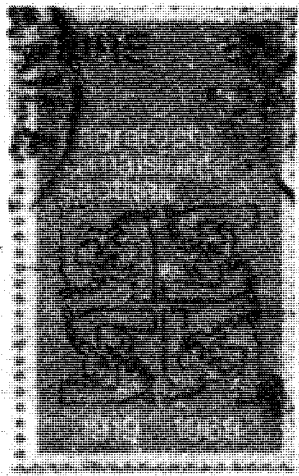
MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.
Telefon 33 49 00

Månadsbladet FRIHUG-

Upolitisk og romsynt organ for sunn og nasjonal kultur, med artiklar om helse- og samfundsspørsmål, spennende fylgjetongar, dikt m.m. Friitt ordskifte om dei mest ulike emne: — Årspris kr. 30,-. Postgiro for bladpengar 80 821. Prøvenr. mot kr. 2,50 i frim.

Utgevar: Erling Seim,
K i n n

IRLAND

holdt seg som kjent utenfor annen verdenskrig og har i det hele tatt vist en beundringsverdig selvstendighet i internasjonal politikk. Det var da kanskje heller ikke andre steder enn i Irland man idag ville sende ut et frimerke som det vi gjengir ovenfor!

STORT OPPSTYR

har det vært påny i det ustvedtske familiefjernsyn, d.v.s. tidligere har det vel vesentlig vært pågang fra seere som naturligvis ikke skal ha noe å si til hva pengene deres brukes til eftersom vi her i landet er så «demokratiske» at vi fyller landet med alleslags åndelige og materielle monopolforetagender som er seg selv nok, mens det nå har tatt fyr i rosenes egen leir. Vår venstreradikale venn Jahn Otto Johansen har anmeldt selveste kringkastingssjefen for å ha «sensurert» en utenrikskronikk, og slik må man naturligvis ikke opptre overfor de hellige dyr i fjernsynet. Når kringkastingssjefen overhodet fant på å ta seg av det han skal stelle med, så var det som følge av påtrykk fra andre store i Huset, nemlig Erik Bye med flere. Bye følte seg forulempet av Johansen fordi denne hadde kritisert hans påståtte ensidige informasjon om kring Nigeriakrigen. En får vel nesten si at det var storm i et vannglass eftersom Johansen i forbindelse med en almann kritikk over ensidighet i informasjonene fra Nigeria bare sa at det hadde foregått «også hos oss — —». Da programmet ble sendt som reprise lot altså Ustvedt de påklagede ord sløyfe og derav striden. For det er da meningsløst at sjefen skal ha noe å si om det hans venstreradikale underordnede finner for godt

å sende ut. I tillegg til denne interne strid kom så voldsomme angrep på Huset og ledelsen fra industrien, fra LO og fra NAF fordi fjernsynet i hele sin programvirksomhet forherliget ulovlige streiker. Dertil kom at programleder Bjørn Nilsen i en forhåndsmtale av et program som forega å være objektivt lot trykke et «dikt» med voldsomme angrep på navngitte industriforetagender. Er det da ingen i dette land som kan manne seg opp til å gripe kosten og rense Augiasstallen?

JO, VG ER INNE PÅ NOE DER!

VG har av en eller annen grunn funnet det rimelig å ofre mange sider på å fortelle leserne hva hjernevask er for noe og det er kanskje nødvendig eftersom ofrene selv mange ganger ikke er klar over hva de utsettes for. Imidlertid avslører bladet noe som de seiglivede krigslegender forlengst har avslørt for de mere observante, nemlig at også det norske Establishment driver sin hjernevask — på femogtyvende året nå. VG anfører således meget riktig: «Men hjernevask er også meget annet — fra Hitlers massesuggesjon, Moskvaprosessene som fikk den vestlige verden til å måpe, og den daglige indoktrinering som skjer med deg og meg hver gang vi leser en avis, ser på fjernsyn, går til skolen — —». På dette område er VG vissevis noe av en ekspert!

WIESENTHAL I BERGEN

Wienerjøden fra Polen, Simon Wiesenthal, som har gjort seg et levebrød av å oppspore gamle nazister, bebuder nå at han tenker på å forlegge sin virksomhet til Skandinavia. Vi får håpe han i likhet med så mange av sine polske frender foretrekker våre naboland, skjønt dette at han har besøkt Bergen og holdt foredrag i Studentersamfunnet der låter ikke så bra. Når vi ikke liker den virksomhet Wiesenthal driver, så kommer det bl. a. av at han synes å oppføre hinsides all nasjonal lov og rett og tiltar seg myndighet til og med over liv og død. Hva vi mener vil kanskje fremgå av avisreferatet fra hans foredrag, hvori det bl. a. heter: «Wiesenthal nevnte at kommandanten fra Treblinka, Spangel, snart

skulle for retten i Düsseldorf, Spangel hadde søkt tilflukt i Brasil, hvor han levde høyt, med villa og to biler. Det hadde vært en lett sak å få ham likvidert, men Wiesenthal hadde avslått et tilbud om likvidasjon for 1200 dollars kontant. Det var med Robert Kennedys hjelp at det hadde lyktes å få Spangel utlevert.» Nå må man ikke misforstå oss derhen at vi nærer noen slags sympati for kommandanten i Treblinka — nedskriveren av disse linjer var visst den eneste hjemmeværende pressemann som i sin avis understreket at det ikke var germansk skikk å mishandle fanger (noe det kanskje på lengere historisk sikt kan settes et spørsmålstegn ved) — men vi må si at vi også kan styre vår begeistring for denne Wiesenthalen som avslår eller imellom kanskje lar være å avslå (?) å få folk likvidert — eller med andre ord myrdet. Men norsk dagspresse synes tydeligvis det er i skjønn orden.

MERE VÅPEN TIL ISRAEL!

Mens israelerne daglig foretar angrep mot araberlandene og således er sterkt provosert, meldes det at dets anglosaksiske beskyttere nå vil sørge for at landet får mere våpen så det hele kan holdes gående og de erobrede områder hevdes. Det heter således at ikke bare vil USA sende fly, men England har til hensikt å levere 200 Centurion-stridsvogner fra Rhinarmeen til Israel. Stridsvognene vil få nye motorer. Og vi går ut fra at norsk dagspresse i sin alminnelighet da vil juble. For ikke bare svekkes det NATO de sverger så til ellers og dermed forsvaret av Europa slik det er planlagt idag, men krigen i Midtøsten kan holdes gående uten hensyn til resolusjonene fra det FN de også sverger slik til. Så det finnes nok Siemer noe og hvert sted rundt i den vestlige verden.

DET LAGES ELLERS

i norsk dagspresse stadig et stort nummer av dette at det finnes en noenlunde normal britisk konservativ som innser faren ved flommen av farvede innvandrere, Enoch Powell. Han æreskjelles flittig i norsk presse. Men han har da også hatt noen fornuftige forgjengere. Således sa Lord Milverton i juni 1967 i Underhuset:

«Diskrimineringen av emigranter er en av de uunn-gåelige følger av livet selv. Et stort antall immigranter fra India og Pakistan har ikke den ringeste tanke på å akseptere britisk levevis. Det er ikke plass i dette land for immigranter som ikke vil akseptere og ikke kvalifisere seg for dette å smelte sammen med britisk livsstil og forsøke å oppdra sine barn til virkelige britiske borgere». Nå er vel dette bare én — og vel ikke den vesentligste side ved problemet, for man kan vel ikke «oppdra» folk til å forandre rase og rasebestemt livsinnstilling, men vi nevner det fordi det også rører ved et norsk problem: det med sigøynerne.

BRITISK MILITARISME

En militærrett i Wiltshire i England har dømt en ung underoffiser William Ayres til 84 dagers arrest fordi han hadde tiltalt en foresatt med «Mister» istedenfor «Sir». Det minner oss om en historie som en venn berettet fra sine studiedager like etter første verdenskrig. En menig britisk soldat, forøvrig akademiker og av god familie, inviterte vår venn med seg inn i kantinen. Etter en stunds forløp ble briten imidlertid urolig og sa at det var best de gikk. Vår venn spurte forbauset hvorfor dette hastige oppbrudd? Og briten svarte da, idet han pekte på etpar offiserer, at det var kommet noen «gentlemen» inn. Så det er nok ikke bare i det gamle Tyskland militarismen hadde fotfeste.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementpriser:
Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 30,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND